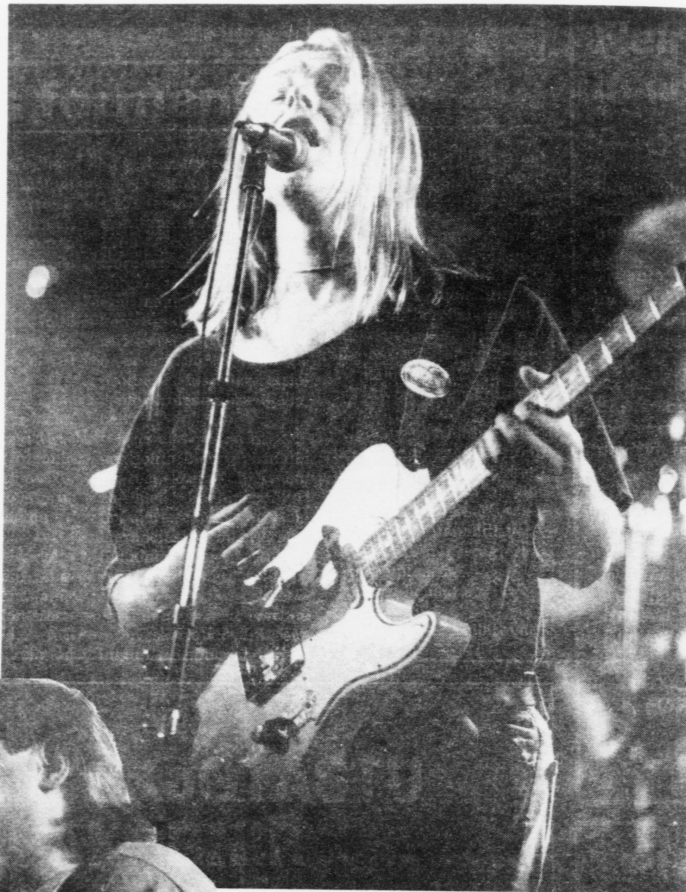

Hjarnar og Fjelfraz á Hálsi

Frálík konsert fyrir kræsin oyru

Orð & myndir:
Hilmar Jan

Annað páskakvöld var stór páskakonsert á Hálsi fyrir tey meira rockáhugaðu, og ekki kann annað sigast, enn at her var nógv gott at hoyra hjá teimum, ið leggja oyru til stíkan tónleik.

Bólkarnir, ið ráddu yvir pallinum, vóru føroysku Hjarnar og danski bólkurin Fjelfraz, ið er á veg fram í danska og kanska eisini europeiska tónleikaheiminum.

Tey, ið hoyrdu konsertina, skilja væl-saktans eisini lættliga, hví so er.

Óg eins óskiljandi er tað, at Hjarnar ikki nú beinanvegin skunda sær at geva okkurt út, nú teir »á gamalsaldri« ongantíð hava verið betri enn tað sama.

Finglið nýtt »sound«

Tað, at klaksvíksbólkurin nú leggur hart út við hvørt givið høvi og tekur stórar avbjóðingar við sær á pallin, fellur sanniliga væl í oyra hjá áhoyrarunum.

Hetta merktist væl á songræddarkonsertini á Kambsdali herfyri, og ikki minni á páskakonsertini, ið snøgt sagt var til UG!

Sum áður er nevnt her í blaðnum, hevur

blásaraeindin í Hjarnum givið bólkinum eitt heilt nýtt »sound«, uttan at her tó skal vera sagt á nakran hátt, at Hjarnar ikki altíð hava megnað at borga fyi góðsku á tónleikaøkinum.

»Breakin' My Heart«

Jú, framtíð er í fortíðini fyri teirra viðkomandi, tí framvegis sveimar ein heil holl í øðrum heimi, tá teir senda »Breakin' My Heart« út í teir risastóru hátalararnar.

Hetta lagið tykist vera eitt ævigt »hit«, men hevur tó ikki gjørt, at teir eru steðgaðir á, uttan at vilja longur fram á leiðini og geva áhoyrarunum nýggj lög og nýggjar sangir at frøst yvir.

Besta dømi um hetta var frálíki nýggi landsliðssangurin, Hjarnar framfórdu á Hálsi annað páskakvöld.

Appelerandi tónleikur

Tað, sum helst var mest óheppið við hesari annars frálíku konsertini hjá FUT, var, at Hjarnar innleiddu hana.

Tí tað vísti seg nevniliga, at teirra tón-

leikur appeleraði 100% til teir 949 áhoyrararnar, meðan Fjelfraz í so máta høvdu ein trupulleika.

Hóast als einki bagdi tónleikagóðskuni hjá fjónbúgvunum, sum eru sera væl umtøktir á »hjemegnen«, slerdi hesin tónleikurin tíverri ikki ígjøgnum hjá meiniga manninum á Hálsi hetta kvöldið.

Teir spældu ótrúliga væl, og serliga vísti tað seg, at grundin í tónleikinum var sera góð.

Væl fyrireikaðir

Løgini vóru ikki nøkur, ið folk kendu frammanundan, so hetta var sum at skula hoyra fyrilestur á fremmandan máli fyri tey, ið ikki duga at njóta tónleik, bert tí tey ikki hava hoyrt hann fyrr.

Spell, tí teir fyra virkaðu sera væl fyri og hartil sera væl fyrireikaðir til konsertina.

Í øllum førum skulu teir vera vælkomnir aftur eina aðra ferð, tí teir spæla tónleik, sum føroyskir tónleikarar heilt víst kunnu læra nakað av.

Tí hevði tað heilt avgjørt verið rættari at

goymt Hjarnar til seinna hálvleik, tí tað var hóast tónleikur, fólkið kendi, og sum fólkinum dámdi sambært omanfyri nevndu prinsippum.

Á pínubonkinum

Hinvegin tykist lítið høpið vera í, at Hjarnar halda okkum, ið hoyra heima á áhoyraraplássunum, á pínubonkinum.

Nú máttu teir skunda sær at givið okkurt út, so vit onnur kundu hoyrt meira til teir í bilum, stovum, útvarpi og á øðrum góðum stöðum, ið ikki krevst atgongumerki til.

Eitt hugskot hevði kanska verið at tikið onkra av konsertunum upp »live«, og so sent úrslitið á marknaðinum í plátu-, banda- ella fløgulíki.

Hetta er bfiligari í heum trongu tíðum, og eingin sum helst ivi er um, at verandi góðska, ið Hjarnar servera frá pallinum, kann bera at koma út á hendan hátt.

Tí hendan umbøn: Góðu Hjarnar, nú biða vit eftir onkrum frá tykkum!